

Guinevere Wouter
Claeys Deprez

Laat

Ooit was jeugd iets om snel te verliezen. 'Iedereen die vooruit wilde, probeerde zich ouder voor te doen', schrijft Stefan Zweig in en over 'De wereld van gisteren'. Kranten adverteerden met middelen om de baardgroei te versnellen. 'En je streefde naar een bedaarde gang en zo mogelijk een klein embonpoint om de nastrevenswaardige volwassenheid te laten zien.' Ik moest eraan denken toen ik de unanieme lof las op de nog onbekende Jan Hammenecker in het net zo unaniem gezegende 'De 16'. De laatste zin in de recensie hier juichte: 'Zijn doorbraakrol, op zijn 48ste?' Dat is een opgelucht vraagteken. Want dat het nog kan: een begin, lang nadat het begon. Anders dan gisteren zijn dit genadeloze tijden voor laatbloeiërs – als het genie oefening nodig heeft, krijgen we argwaan. Voor groeicurves zijn we te ongeduldig, voor tweede kansen te verveeld. Geen voorsprong, dat is achterstand. Dank dus aan Jan Hammenecker en zijn gerijpte doorbraak. Elke succesvolle vertraging in

deze onhoudbare versnelling, is een geruststelling. We zijn er aan toe. Misschien wordt de wereld van morgen weer wat die van gisteren. Dat kan. De jonge baarden zijn er al.